

ဖတ်နာမည်ပေး

မင်းသား

"ကောင်လေး"

အပူလျော့သော ရေနွေးငွေ့တို့ နှုတ်ခမ်းဝမှာ လိမ်းကျံထားသလား
ဟု ထင်ရအောင်ပင် အဘိုးအို၏ အသံက နွေးထွေးလွန်းနေသည်။ ။

"ဗျာ"

သူယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ပြန်ထူးလိုက်ပြီး အဘိုးအို၏ စကားကို နားစွင့်
နေလိုက်ရာ အဘိုးအိုက ...

"မင်းဘယ်က လာတာလဲ ... ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ တကယ် မမှတ်မိ
တာလား ... "

"ဟုတ်ကဲ့"

သူ့ဘဝမှာ မလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို သူလုပ်လိုက် ရလေပြီ။ အ
ဓိပ္ပာယ် ပြောင်းပြန်ထွက်သော နှုတ်ခမ်းတွေကို သူမုန်းသည်။ ။ အခု
တော့ သူကိုယ်တိုင် အမှန်တရားကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြ နေရချေပြီ။

"အေးကွာ ... အရမ်းကြီးလည်း တွေးမနေပါနဲ့ ... နားဦးလေ ... မ
င်းခေါင်းမှာ လည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

အခန်းထဲမှ အဘိုးအို ထွက်သွားပြီးနောက် သူလည်း ခေါင်းက တဆ
စ်ဆစ် ကိုက်လာ၍ ပြန်လည် အိပ်ပျော် သွားလေသည်။ ။ အိပ်မက်ထဲမှာ
... အိပ်မက်ထဲမှာ

သူသည် မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် နှစ်ကိုယ်တူ ကြည်နူးစွာ လမ်းလျှောက်
နေလေသည် ။ ရှက်သည်းစွာ ခံယူနေသော သူ့အနမ်းကြောင့်
လမင်းကြီးက အလိုက်သိစွာ သူ့မျက်နှာသူ မြူနှင့် ကွယ်ကာ ပုန်းရှောင်
ပေးသည် ။ ပုံရိပ်များ သည် တဖြည်းဖြည်း ဝါး လာပြီး ပျောက်ကွယ်လု
နီးပါး ဖြစ်လာသည် ။ ထို့နောက် သူ အိပ်မက်ထဲမှ ပြန်လည် နိုးထ လာ
လေသည် ။

"ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းနိုင်မှာ လဲ ... အိပ်မက် တစ်ခုရဲ့
ပျော်ရွှင်မှုက အကန့်အသတ်ကြီးနဲ့ ကို"

"အဖေကလည်း ဘယ်ကမှန်း မသိ ... ဘယ်သူမှန်း မသိတဲ့ သူကို
ဘာလို့ ခေါ်လာတာလဲ"

"ဪ ... သမီးရယ် ... ကောင်လေးက စိတ်ကောင်းရှိမယ့် ပုံလေး
ပါ"

"ပြီးရော အဖေရော ... အဖေ့ သဘောပဲ ... "

နှလုံးသားကို တို့ သော မီးစများ သည် မျက်သားအိမ်တို့ ချွေးပြန် တ
တ်လေသည် ။ ဝေခနဲ တက်လာသော မျက်ရည်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်
လုပ်ရင်း ခံနိုင်ရည်ကို သောကနှင့် မောင်းလှဲ နေမိသည် ။ မည်သူ့ကိုမှ
အပြစ် မဆိုသာပါ။ အခန်းဝမှ အသံများက နားထဲကို သူ့အလိုလို ဝင်
လာခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ရက်စက်လိုက်တာ ကလေးရယ် ... ငါတို့ မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေဆို

တာ လက်တွေ့ဖြစ်ဖို့ နိမိတ်ရေးတဲ့ အကွရာတွေလေ ... ဆုံဖို့ အတွက် ငါ အားခဲထားခဲ့တာ ... ငါမနည်း ကြိုးစားခဲ့ရတာ ... ငါ့ ... ငါ့မှာ ဟာ နင့်ကို တွေ့ဖို့ ခွန်အားအကြီးကြီး မွေးပြီး လာခဲ့ရတာဟ"

သူသည် အဘိုးအိုကို ဟိုးအရင်ကတည်းက ခင်မင်လေးစား ခဲ့ရပြီး ယခုကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုးမှာ တော့ ပို၍ ပင် လေးစားလာမိသည် ။ ကောင်မလေးကတော့ သူ့အနားပင် မကပ် ... မျက်ဝန်းနှင့်ပင် သူ့ထံသို့ အလည်အပတ် ရောက်ရှိခြင်းမျိုး မပြုခဲ့ပေ။

"ကောင်လေး ... သက်သာတယ်ဆို အပြင်လေး ဘာလေး ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပါလားကွ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းလည်း ငါဘာပြောပြောကို ဟုတ်ကဲ့ နေတော့တာပဲ ... ဟား ဟား ... ငါ့များ ကြောက်နေသလား မသိ ... မင်းနာမည် ဘယ်လို ခေါ်ရမလဲ ပြောဦးကွ"

"ကျွန်တော့်ကို ဖဝါးလို့ သာ ခေါ်ပါတော့ဗျာ"

"ဘယ်လိုကြီးလဲဟ နာမည်က"

"လက်ဖဝါးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခြေဖဝါးပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူတွေအတွက် အသုံးဝင်တာ ချည်းပဲလေ ... ကျွန်တော့် တန်ဖိုးကို သူတို့ သတ်မှတ်ပါလိမ့်မယ်"

"ကောင်းကွာ ... မင်းက ကဗျာဆရာလေး ဖြစ်မယ့်ပုံပဲ"

"ဟုတ်မယ် ထင်တာပဲဗျ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဘာမှ မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ် ... "

ထိုညက အဘိုးအို၏ စကားများကို သူနားထောင်နေစဉ် ကောင်မ

လေး လာခေါ်၍ အဘိုးအိုက နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေသည် ။
သူလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် အိမ်အောက် ဆင်း၍ မြူခိုး ဝေနေသည့်
လမင်း၏ အေးချမ်းမှုကို အားကျ နေလိုက်သည် ။

မြူနှင်းလွင့်သံကို ဂီတ တစ်ပုဒ်ဟု မှတ်ယူမည် ဆိုပါက ဆောင်းသ
ည် တူရိယာ တစ်ခုကဲ့သို့ သာယာလှပြီး ကချေသည် က လေပြေ အ
ယောင်ဆောင်ကာ ယိမ်းနွဲ့ နေပေလိမ့်မည်။

"အားလုံးကို အနူးညံ့ဆုံး နာကျင်ရကြောင်းလည်း သူသိအောင် ပြန်
မပြော ပြတော့ပါဘူး ..."

(ဗျာရှင်၏ "ဇာတ်နာ"ကဗျာမှ)

ဒီနေ့ ကောင်မလေးက ကမ္ဘာကို စိန်ခေါ်နိုင်အောင် လှနေသည် ။
အကြည်လင်ဆုံး အပြုံးအောက်တွင် ကျရှုံးခဲ့ရသော သူ့ဘဝကို
ပြန်တွေးကြည့် နေမိသည် ။ ထို့နောက် သူနာကျင်စွာ ပြုံးလိုက်သည် ။

"သမီးက အဲလိုပဲကွ ... သူစိမ်း ယောက်ျားတွေဆို မပတ်သက်ချင်ဘူး
... အပြောအဆိုလည်း သိပ်မတတ်ဘူး ... နားလည် ပေးလိုက်ပါကွာ ... "

"ဟုတ်ကဲ့"

ဘယ်နှခွန်းမြောက် မသိသော "ဟုတ်ကဲ့" ဆိုသည့်စကားကို တွင် တွင်
သုံးနေမိသည် ။ အဘိုးအိုကလည်း ထုံးစံ အတိုင်းစကားတွေ
အများကြီး ပြောပြီး ထွက်သွားပြန်လေသည် ။ ကောင်မလေး

အကြောင်း သူပြန်တွေး မိပြန်သည်။ ။ ကောင်မလေး၏ အပြုံးများက အရင်လို မလတ်ဆတ်တော့ချေ။ တစ်ခုခုကို မှိုငြိတွေ ငေးလိုက် ... မျက်ရည်ဝဲလိုက် ဖြစ်နေတတ်သည် ကိုသာ ခဏခဏ သူတွေ့ရလေသည်။ ။

"အားရပါးရ ရယ်မောပေးပါ ကလေးရယ် ...

အလှတရားဆိုတာ မင်းနှုတ်ခမ်းက တီထွင်တဲ့ ဘာသာရပ် တစ်ခုပါ ... "

တစ်နေ့တော့ ကောင်မလေးထံသို့ သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက် ရောက်လာသည် ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ ဆစ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရုံက လွဲပြီး ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ ...။ သည်းထန်စွာ သဝန် တိုတတ်သူ ဝီဝီ နံရံကို လက်သီးပုံ တံဆိပ် ခတ်နှိပ် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပွန်းအက်သွားသော သူ့လက်ဆစ်များကို ငေးရင်း ...

"တချို့အရာတွေက ရင်ဆိုင်ရ သိပ်ခက်တယ် ... ဒါကို ငကြောက်လို့ ပြောတဲ့ သူတွေရှိရင် ဦးနှောက်တွေ ခြေဖျား ထောက်ပြီး တွေးကြပါ ... "

"လွမ်းတယ်ဆိုတာ သတိရခြင်းကို Upgrade လုပ်ထားတဲ့ သဘောပါ ပြန်လာဖို့ မျှော်လင့်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ... "

"ခံစားရသလောက် ပြောရရင် အကွေ့ရာတွေ အငွေ့ပြန် ကုန်ဦးမယ် .. . "

(ဗျာရှင်၏ "အဖြူအမည်းရောင်အမှုန်များ" ကဗျာမှ)

တောင်စဉ်ရေမရ စကားအလင်္ကာများကို တွေးတောရင်း ကောင်မလေးကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။ ။ သူနေသော စတိုခန်းနှင့် ကောင်မလေးနေသော အပေါ်ထပ်မှ အခန်းက အနည်းငယ် ဝေးသောကြောင့် ကောင်မလေး ခြံထဲသို့ လမ်းဆင်းလျှောက်သော အခါမှ သာ ပြတင်းပေါ်

က်မှ ငေးကြည့်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒီလိုနှင့် တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက် ကုန်ဆုံး လာပြီးနောက် သူ၏ ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကလည်း ပျောက်ကင်းလှ နီးပါး ဖြစ်လာသည်။ ။ ဒီနေရာမှာ သူနေရန် မသင့်တော့ချေ ... ။ သူ၏ ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို စမ်းကြည့်ရင်း သူတွေးမိနေသည်။ ။ ဒီအိမ်ကို သူရောက်ဖို့ မည်သို့ ကြိုးစားခဲ့ရကြောင်း သူကိုယ်တိုင်ပဲ သိသည်။ ။

ကောင်မလေးနှင့် တွေ့ချင်၍ သူ့ခေါင်းကို သူ့ဘာသာ တုတ်နှင့် ရိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သနားတတ်သော ကောင်မလေး၏ ဖခင်အဘိုးအိုက သူ့ကို အိမ်ရှေ့မှာ သွေးစက်လက်နှင့် တွေ့လိုက်ရ၍ အိမ်သို့ခေါ်ကာ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။
